

**COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER**

ADVIES Nr 42 / 97 van 23 december 1997

O. ref. : A / 97 / 030

BETREFT :   Verspreiding van rechterlijke beslissingen via de informatie- en
                  communicatietechnologieën.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid artikel 29;

Gelet op het verslag van dhr. Y. POULLET,

Brengt, op 23 december 1997, uit eigen beweging het volgende advies uit :

I. VOORWERP VAN HET ADVIES :

-----

1. Het huidige advies wil een precisering geven van bepaalde modaliteiten inzake gegevensbescherming, afgeleid uit de wet van 8 december 1992 en toepasbaar in geval van de verspreiding van rechterlijke beslissingen via de informatie- en communicatietechnologieën, hetzij op elektronische drager, bvb. op CD-ROM, hetzij via een informatienetwerk toegankelijk voor het publiek, voornamelijk dankzij Internet.

II. CONTEXT :

-----

2. Het feit dat men beroep doet op de informatie- en communicatietechnologieën voor de verspreiding van de rechtspraak doet zich steeds vaker voor. Wat het aanbod betreft, kan dit worden verklaard door de daling van de kosten van de drager en met name de opstarting van Websites. Wat de vraag betreft, kan een verklaring liggen in een steeds gemakkelijkere toegang tot de systemen die instaan voor het lezen van deze dragers of voor de verbindingen met deze sites. Zowel de overheidssector, auteur van deze rechtspraak (de Raad van State), de hoven en rechtbanken (Justel) en het Arbitragehof (Arbitel) als de private sector (de uitgevers van juridische tijdschriften, maar ook de universiteiten en zelfs de advocatenkantoren of adviesbureaus) trachten elektronische diensten te ontwikkelen die informatie over de rechtspraak moeten verspreiden.

Voor de overheidssector zou dit aanbod bovendien gerechtvaardigd kunnen worden door de algemene verplichting tot openbaarheid die aan de administraties wordt opgelegd, vastgelegd in artikel 32 van de Grondwet. Deze verplichting is soms uitdrukkelijk bepaald. Aldus legt artikel 28 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gewijzigd door de wet van 4 augustus 1996, de Raad van State op om zijn arresten toegankelijk te maken voor het publiek en er de publicatie van te verzekeren.

3. Een dergelijke ontwikkeling doet vrezen voor de bescherming van de persoonsgegevens. In advies nr. 07/96 van 22 april 1996, had de Commissie reeds opgemerkt dat "*de geautomatiseerde zoekroutines in vrije tekst die beschikbaar zijn in consultatiesoftware van CD-ROM's of van netwerken zoals Internet, immers (toelaten) uit grote verzamelingen van uitspraken selecties door te voeren op namen van partijen in combinatie met andere zoekcriteria waaruit op een systematische manier informatie kan worden afgeleid die behoort tot de persoonlijke levenssfeer van de geïdentificeerde personen. Het ontstaan van dergelijke mogelijkheden ten gevolge van technologische evolutie dient volgens de Commissie gepaard te gaan met een grotere terughoudendheid bij het vermelden van gegevens die kunnen leiden tot de identificatie van de partijen in geautomatiseerde overzichten van rechtspraak en het zoeken naar andere systemen om rechterlijke uitspraken te identificeren.*"

4. De gegevensbescherming heeft niet alleen betrekking op de gegevens over de partijen, maar ook op die over rechters of medewerkers van het gerecht en zelfs op die over derden die in het vonnis worden vermeld.

De bescherming is des te noodzakelijker daar de navigatieprogrammatuur en het vermogen van de informatiesystemen wat de onderlinge verbindingen tussen gegevens betreft, steeds krachtiger worden en er zo goed als geen controle bestaat op het gebruik dat van de systemen wordt gemaakt via deze opvragingen op afstand.

Men kan zich aldus indenken hoe makkelijk het voor een goed geïnformeerd internaut is om de ganse rechtspraak te verzamelen over ontslagen wegens ernstige redenen, om er naam en adres van de betrokken werknemers uit te halen, of de geneesheren te identificeren wier aansprakelijkheid voor de rechtbank zou zijn gebracht. Het gedrag van een rechter tegenover een bepaald type conflict zal statistisch kunnen worden geëvalueerd en de naam van een advocaat zal kunnen worden geassocieerd met een percentage van processen die een gunstige afloop kennen.

III. BESPREKING VAN DE VRAAG :

De verwerkingen van persoonsgegevens die vervat zijn in een rechterlijke beslissing zijn verwerkingen die onder de wet vallen.

5. De Commissie treedt de regering bij in haar zorg voor een ruime verspreiding van jurisprudentiële beslissingen. Dank zij deze verspreiding krijgen alle burgers betere toegang tot de inhoud van de beslissingen en dus tot de interpretatie die de rechters geven aan de van kracht zijnde reglementering, wat bijdraagt tot een betere kennis, voor iedereen, van het van kracht zijnde recht.

Op het gebied van de nieuwe risico's op inbreuk op de persoonlijke levenssfeer, ontstaan door de elektronische verspreiding van de beslissingen, is de Commissie het evenwel niet eens met de redenering volgens welke de elektronische publicatie van de beslissingen noodgedwongen de publicatie inhoudt van de nominatieve gegevens die ze bevatten.

Aldus meende de Minister van Binnenlandse Zaken, in het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State (B.S., 8 augustus 1997, blz. 20239 e.v.) dat "*de arresten die gewezen worden door gerechten, openbaar zijn, en dat deze openbaarheid uitgevaardigd wordt door de Grondwet*". Hij besluit eruit dat "*de verwerkingen waarbij uitsluitend persoonsgegevens worden aangewend die ingevolge een wets- of reglements bepaling onder een voorschrift van openbaarmaking vallen*" niet onder het toepassingsgebied van de wet vallen, op grond van artikel 3, § 2, 2° van de wet van 8 december 1992.

De redenering geldt weliswaar voor alle rechterlijke beslissingen, maar wat de Raad van State betreft, stoelt de Minister zijn redenering meer in het bijzonder op artikel 28 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, volgens welk de Raad van State zorgt voor de publicatie van de arresten in de gevallen, in de vorm en onder de voorwaarden vastgesteld bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit⁽¹⁾.

---

¹ Merk op dat tijdens de besprekingen die de stemming van artikel 28 van de gecoördineerde wetten voorafgingen, de Minister zelf het tegenovergestelde had verklaard, zeggende dat de publicatie van de arresten van de Raad van State een bestand uitmaakt waarop de wet op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van toepassing is.

6. De Commissie stelt vast dat artikel 149 van de Grondwet, dat de openbaarheid van de vonnissen oplegt, niet de draagwijdte heeft die de Regering het toekent. Door de aanwezigheid van publiek in de rechtszaal bij debatten en een controle op de motivering van de vonnissen, heeft deze bepaling tot doel de burger tegen willekeur te beschermen. *"De aanwezigheid van publiek in de rechtszaal, de aandacht van de pers voor (sommige) rechtszaken en de beoordeling van de vonnissen en arresten in de rechtsleer, brengen met zich mee dat de rechter in zekere mate onderworpen is aan de controle van de publieke opinie en dat hij omzichtiger te werk zal gaan."*⁽²⁾ Volgens een niet meer zo recente beslissing van het "Cour d'appel de Paris", dd. 12 december 1956 (J.C.P., 1957, II, blz. 9701), is het zo dat indien de publicatie in juridische tijdschriften wordt aangemoedigd, dit precies is in zoverre ze de controle op de door de rechters gebruikte motivering en de bespreking van de rechtsleer mogelijk maakt. *"Considérant que cette discussion constitue le but essentiel (de la publication de décisions judiciaires et) de son commentaire critique, destiné à un public restreint plus attaché aux questions de droit qu'aux questions de fait qui sont pourtant le support indispensable du travail de commentateur de décisions judiciaires"*. Het doel van de publicatie bestaat er dus niet in om om het even wie op de hoogte te brengen van iemands gelijk of veroordeling.

Deze redenering verklaart waarom de wet ⁽³⁾ moet tussenkomen wanneer, gelet op de bescherming van het algemeen belang of dat van de derden, ze bepaalde nominatieve beslissingen openbaar wenst te maken (door publicatie in het Belgisch Staatsblad of door andere publicaties). Tijdens een recent colloquium te Gent, besprak dhr. M. Beaucourt, raadsheer in het Hof van Beroep te Gent in dat opzicht een groot aantal wettelijke bepalingen (vonnis van faillietverklaring, beslissing inzake scheiding van goederen, ...) Hij herinnerde eraan dat andere wettelijke bepalingen daarentegen elke verwijzing naar de namen van de partijen (zelfs in de pers) verboden : artikel 80 van de wet van 8 april 1965 betreffende de verslagen van de debatten voor de Jeugdkamers, en het vroegere artikel 1270 van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de echtscheiding op grond van bepaalde feiten. Men kan dus moeilijk zonder nuancering bevestigen, zelfs niet ten opzichte van de arresten van de Raad van State, dat de persoonsgegevens in de vonnissen het voorwerp uitmaken van een openbaarheid krachtens een wettelijke of reglementaire bepaling.⁽⁴⁾

---

² A. Alen, *Handboek van het Belgisch Staatsrecht*, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen, 1995, nr. 288, blz. 262; zelfde opmerking in Cass., 12 mei 1932, *Pas.*, 1932, I, blz. 166.

³ Hier dient aan toegevoegd dat het gerecht de publicatie van een vonnis in de pers eveneens kan bevelen als straf voor afkeurenswaardig gedrag.

⁴ Vgl. in dit verband de bedenkingen van J. Eeckhout gepubliceerd als commentaar bij een beslissing van het "Cour d'Appel" van Parijs van 12 januari 1973 (J.T., 1973, blz. 426) : *L'union belge et luxembourgeoise de droit pénal s'est, en 1959, intéressée aux problèmes posés par la publicité donnée aux actes criminels et aux procédures pénales. En conclusion du rapport qu'ils lui soumirent, et qui fut publié par la Revue de droit pénal et de criminologie (1959-1969, p. 489), Mme Léo de Bray, inspectrice du service social, pénitentiaire Mr. Gustave Fischer, journaliste et M. Séverin Versele écrivaient qu'"il est souhaitable que l'identité des condamnés ne soit pas révélée hors du prétoire, si cette publicité risque de compromettre leur reclassement ou si elle n'est pas légitimement exigée par la conscience sociale". Cette recommandation nous paraît devoir s'appliquer a fortiori en matière civile. Les intérêts qui s'y débattent sont de nature privée. La conscience sociale leur est étrangère. Le dommage à naître de la publicité peut en revanche être plus grave encore qu'en matière pénale.* Merk op dat deze bedenkingen werden geuit op een tijdstip dat er nog geen sprake was van elektronische publicatie en verspreiding.

Zie eveneens het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, van 25 februari 1997, in de zaak Z t./Finland, waar het Hof van mening was dat de verspreiding van iemands identiteit en seropositiviteit in de tekst van een arrest van het Hof van Beroep van Helsinki, dat werd doorgegeven aan de pers, niet gerechtvaardigd werd door eender welk dwingend motief, en dat de publicatie van deze informatie bijgevolg schade toebrengt aan het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

7. Tenslotte gaat het standpunt van de Minister in tegen de duidelijke tekst van artikel 8 van de wet van 8 december 1992, volgens welk de verwerkingen van gerechtelijke en para-gerechtelijke persoonsgegevens enkel zijn toegelaten voor de door of krachtens de wet omschreven doeleinden. Artikel 2, 3° van het koninklijk besluit (nr. 8) van 7 februari 1995, gewijzigd door artikel 1, § 2 van het koninklijk besluit (nr. 17) van 11 december 1996 tot vaststelling van de doeleinden, de criteria en de voorwaarden van toegestane verwerkingen van de gegevens bedoeld in artikel 8 van de wet van 8 december 1992 bepaalt dat "*de gegevens bedoeld in artikel 8 van de wet van 8 december 1992 kunnen worden verwerkt in het kader van een verwerking die beantwoordt aan de volgende doeleinden, criteria of voorwaarden : de verwerking van gegevens bedoeld in artikel 8, § 1, 1° van de wet van 8 december 1992 is er uitsluitend op gericht een staat op te maken van de rechtspraak in rechtsstelsels waar de vermelding van rechterlijke beslissingen gewoonlijk geschiedt onder verwijzing naar de namen van de partijen, voor zover die verwerkingen als persoonsgegevens betreffende de partijen slechts hun naam, het onderwerp van de beslissing en de inhoud, samenvatting of korte inhoud ervan bevatten*".

8. Wat deze bepaling betreft, kan een evolutie van het standpunt binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer worden vastgesteld. Waar de Commissie eerst aanvaardde dat "*in een verzameling van rechtspraak de enige vermelding van de naam van de partijen aanvaard (kan) worden, daar dit niet noodzakelijk leidt tot de onmiddellijke identificatie van de betrokken individuen*" (advies nr. 08/93 van 6 augustus 1993, punt 23, B.S., 28 februari 1995, blz. 4449 en advies nr. 12/93 van 22 september 1993, punt 10, B.S., 28 februari 1995, blz. 4452), achtte ze het later "*aanbevelenswaardig dergelijke praktijken te herevalueren in het licht van de evolutie om dergelijke rechtspraak op een geautomatiseerde wijze ter beschikking te stellen. De geautomatiseerde zoekroutines in vrije tekst die beschikbaar zijn in consultatiesoftware van CD-ROM's of van netwerken zoals Internet, laten immers toe uit grote verzamelingen van uitspraken selecties door te voeren op namen van partijen in combinatie met andere zoekcriteria waaruit op een systematische manier informatie kan worden afgeleid die behoort tot de persoonlijke levenssfeer van de geïdentificeerde personen. Het ontstaan van dergelijke mogelijkheden ten gevolge van technologische evolutie dient volgens de Commissie gepaard te gaan met een grotere terughoudendheid bij het vermelden van gegevens die kunnen leiden tot de identificatie van de partijen in geautomatiseerde overzichten van rechtspraak en het zoeken naar andere systemen om rechterlijke uitspraken te identificeren*" (zie *supra* advies nr. 07/96 van 22 april 1996, punt 2, reeds vernoemd).⁽⁵⁾

---

⁵ Zie in dezelfde zin de gelijkaardige considerans van een beslissing van het Hof van Beroep van Californië, dat het recht van een uitgever moest behandelen om een CD-Rom te publiceren met de vonnissen uitgebracht door een Municipal Court : "*There is a qualitative difference between obtaining information from a specific docket or on a specified individual, from obtaining docket information on every person against whom criminal charges are pending in the municipal court. If the information were not compiled in the Municipal Court Information System, respondent would have no pecuniary motive (and presumably no interest) in obtaining it. It is the aggregate nature of the information which makes it valuable to respond : it is the same quality which makes its dissemination constitutionally dangerous*". (32 Cal. Rptr. 2d 382 (Cal. App. 1994). Nog explicieter over de beslissingen betreffende de toegang tot strafrechtelijke veroordelingen is de considerans van het Supreme Court van de Verenigde Staten in de zaak Department of Justice v. Reporters Committee for Freedom of the Press [489 U.S. Blz. 749 e.v. (1989), inzonderheid blz. 764] : "*But the issue here is whether the compilation of otherwise hard-to-obtain information, alters the privacy interest implicated by disclosure of that information. Plainly there is a vast difference between the public records that might be found after a diligent search of courthouse files, country archives, and local police stations throughout the country and a computerized summary located in a single clearinghouse of information*". Deze consideransen werden geciteerd en uitgebreid besproken door R. Gellman, Public Records, Access, Privacy, and public Policy, a discussion paper, Center for Democracy and Technology, 21 april 1995.

9. De Commissie voegt eraan toe dat de richtlijn 95/46/EG van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, de uitzondering voorzien in artikel 3, § 2, 3° van de huidige wet niet herneemt.

10. Met andere woorden, de Commissie benadrukt de kwantitatieve en kwalitatieve wijzigingen in het beheer van de informatie die door het gebruik van de informatie- en communicatietechnologieën mogelijk worden. De mogelijkheid om, via gecentraliseerde -ja zelfs exhaustieve- rechtspraakdatabanken, iemands gerechtelijk verleden terug te vinden, brengt voor de gegevensbescherming risico's met zich mee die veel groter zijn dan die verbonden aan de traditionele toegangswijzen of publicaties van rechtspraak.

In de volgende voorstellen wenst ze bijgevolg haar mening te verduidelijken over de terbeschikkingstelling van de rechtspraak via elektronische middelen.

1e voorstel : Met uitzondering van bepaalde gevallen die in de wet worden gepreciseerd, bestaat het doeleinde van de publicatie van rechterlijke beslissingen erin om als stof te dienen voor de bespreking van de rechtspraak als rechtsbron en niet om de naam (namen) van de personen die in de geschillen betrokken zijn, ter kennis te brengen van derden.

11. Het is duidelijk dat de raadplegingswijzen van de elektronische dragers voor de verspreiding van de rechtspraak (CD-ROM of DB on line) een afwending mogelijk maken van het doeleinde van de verwerkingen van gegevens betreffende de rechtspraak via de opvragingen op basis van de naam van de partijen, zelfs van de naam van de andere personen die bij het geschil betrokken zijn (deskundigen, rechters, advocaten, derden die in het vonnis worden vermeld). Zoals reeds benadrukt, kan men een bepaald type van geschillen ook opvragen met de bedoeling de personen die bij dit soort geschil betrokken zijn te identificeren.

De bestrijding van dergelijke afwendingen van doeleinden is niet vanzelfsprekend. Wellicht veronderstelt ze, zoals vermeld in het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit (nr. 17) van 11 december 1996, dat "*het zinvol (lijkt) om voor gepubliceerde staten van rechtspraak, bijv. in de vorm van databanken die ook voor derden buiten de betrokken rechtscolleges, toegankelijk zijn, de regel te hanteren dat de identiteit van de partijen zoveel mogelijk moet worden weggelaten.*"

Hieraan moet worden toegevoegd dat indien dit niet het geval zou zijn, ten minste het opzoeken via de naam van de partijen verboden zou moeten zijn. Met andere woorden, elke indexering van de beslissingen op naam van de partijen, zelfs van die van de andere personen die bij het geschil betrokken zijn, zou verboden moeten zijn.

12. Het verslag aan de Koning en voornoemd advies van de Commissie (advies nr.07/96) lijken een uitzondering toe te staan voor het gebruik van de gegevensbanken door de rechtscolleges. Men zou moeten toelaten dat, binnen de gerechtelijke wereld, de gegevensbanken een bijkomende rol zouden kunnen spelen, zijnde die van het geheugen waarin de reeds gewezen vonnissen zijn opgeslagen, en de -onbepaalde- interne verwerking van de nominatieve gegevens rechtvaardigen.

Zoals het advies van de Commissie stelt, zouden de rechtscolleges de gegevens vermeld in artikel 8, § 1 mogen verwerken "uitsluitend voor het beheer van de geschillen waarin zij tussenkomen, en voor het bijhouden van een overzicht van de eigen rechtspraak voor louter eigen gebruik". De oprichting van nominatieve gegevensbanken in de verschillende rechtsgebieden moet dus worden gewettigd door hun de rol toe te kennen van "rechtbankgeheugen", maar niet de creatie van CD-ROM-dragers met uitgebreide nominatieve gegevensbanken voor alle rechtscolleges, bovenop de reeds bestaande, zoals het centraal strafregister.

Het is bijgevolg uitgesloten dat een magistraat van de zetel op basis van een CD-ROM of een gemeenschappelijke gegevensbank, een opzoeking doet over de rechtspraak van die zetel, met de naam van de partijen als zoekcriterium.

De magistraat moet inlichtingen inwinnen over de eventuele gerechtelijke antecedenten van een rechtsonderhorige van wiens zaak hij op de hoogte is, door raadpleging van het strafregister. De raadpleging van het strafregister, die mogelijk is via elektronische weg, heeft als voordeel op het vlak van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, dat de mededeling van de gegevens kan worden geregistreerd en dus een controle mogelijk maakt. Het feit dat het strafregister een wettelijke basis kreeg en de toename van de waarborgen en beveiligingen inzake toegang ervan, vormen een bijkomend argument tegen de veralgemening van de toegang door alle magistraten tot alle rechterlijke beslissingen.

2e voorstel : *Het recht op gegevensbescherming bij verwerkingen met het oog op de elektronische verspreiding van de rechterlijke beslissingen, vereist oplossingen die kunnen verschillen naargelang de aard van de processen, het soort rechtscollege en de betrokken personen.*

13. De voorgestelde oplossingen moeten rekening houden met het evenwicht tussen het recht van het publiek om op de hoogte te zijn en het recht van de personen op de bescherming van de gegevens die op hen betrekking hebben. Dit evenwicht kan variëren rekening houdend met verschillende objectieve criteria die verband houden met de aard van het geschil, het desbetreffende rechtscollege en de categorieën van betrokken personen.

1e criterium : de aard van het geschil

Het Hof van Cassatie heeft richtlijnen uitgegeven voor de publicatie van zijn rechtspraak. In zijn reeds vermelde lezing vatte dhr. Beaucourt deze als volgt samen :

in de volgende aangelegenheden worden de namen van de partijen niet voluit geschreven, maar vervangen door de initialen :

- echtscheiding;
- onderhoudsgeld;
- minderjarigen;
- tuchtzaken;
- geïnterneerden;
- herkeuringsraad
- telkens de vermelding van de naam de rechtmatige belangen van de betrokkene kan schaden;
- indien de identiteit van de partij gemakkelijk kan worden achterhaald, zelfs met de loutere vermelding van de initialen, moeten andere aanwijzingen worden gebruikt, bv. X, Y en Z;
- voormelde richtlijnen gelden eveneens voor de vermelding van andere personen dan de partijen.

Merk op dat artikel 3 van het koninklijk besluit betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State zelf de publicatie van de naam van de partijen uitsluit in de arresten die worden uitgesproken in

uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bepaalde geschillen lijken aldus van die aard te zijn dat de depersonalisatie van rechtswege moet worden bevolen. De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer beveelt aan dat met de vertegenwoordigers van de balie en de magistratuur de aard van deze geschillen wordt bestudeerd en nauwkeurig vastgelegd, en dat in elk geval de regels die reeds door het Hof van Cassatie zijn weerhouden, worden hernomen.

2e criterium : het type rechtcollege

14. Dit tweede criterium wordt voorgesteld door artikel 2, 3° van het koninklijk besluit (nr. 8) van 7 februari 1995, dat een onderscheid maakt tussen de rechtsstelsels waar de vermelding van rechterlijke beslissingen gewoonlijk geschiedt onder verwijzing naar de namen van de partijen. Men kan vaststellen dat met uitzondering van de rechtspraak van de Raad van State en misschien van het Hof van Cassatie, de rechterlijke beslissingen niet worden vernoemd met verwijzing naar de namen van de partijen. Moet hieruit worden geconcludeerd dat buiten deze gevallen, de rechterlijke beslissingen moeten worden gedepersonaliseerd bij elektronische verwerkingen en, indien mogelijk, reeds vanaf de bron, dit wil zeggen door de griffies van de rechtscolleges en, zeker in het geval van de Raad van State, in gevallen waar de verspreiding wettelijk verplicht is ?

3e criterium : de betrokken persoon

15. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen drie categorieën van personen : de eerste categorie betreft de derden, niet de partijen die in het geschil betrokken zijn, maar de personen wier naam al dan niet terloops in de beslissing wordt vermeld, of het nu gaat om getuigen of om personen die onrechtstreeks bij de zaak betrokken zijn. Het is absoluut niet nodig om hun namen en de aard van hun tussenkomst te kennen. Hun naam moet dus niet worden opgenomen in het vonnis of bij gebrek hieraan, moet bij de registratie van de beslissingen in een elektronische gegevensbank, de beslissing wat hen betreft worden gedepersonaliseerd en mag er in geen geval de mogelijkheid bestaan tot opvraging op hun naam.

16. De tweede categorie beoogt de personen die bij het geschil betrokken zijn. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State voorziet dat elke partij bij een geschil het recht heeft om de publicatie van zijn naam te weigeren. Net als bepaalde auteurs⁽⁶⁾ betreurt de Commissie dat de bepaling onnauwkeurig is, daar ze geen modaliteiten voorziet voor de in kennisstelling van de partijen, noch voor de uitvoering van dit recht op weigering.

---

⁶ J. Dumortier, "Privacy-bescherming bij elektronische publicatie van rechtspraak", Computerrecht, 1997, blz. 255 e.v.

Wat deze tweede categorie betreft, wenst de Commissie dat er een bespreking komt met de personen die op dit gebied optreden (magistraten, advocaten,...), rekening houdend met de technische mogelijkheden en de kosten daarvan, over het belang van formules die een nog grotere bescherming bieden aan de persoonlijke levenssfeer van de partijen die bij het geschil betrokken zijn. Als eerste oplossing zou, bij een elektronische publicatie van de geschillen, kunnen gedacht worden aan een automatische anonimisering van de gegevens over de partijen bij het geschil. Een tweede oplossing zou erin kunnen bestaan om een recht van weigering te vervangen door een recht van toestemming. Bij de indiening van het geschil, zouden de partijen via een officieel formulier worden gevraagd, om aan te geven of ze instemmen met de verwerking van de hen betreffende persoonsgegevens bij de elektronische publicatie van de beslissingen. De derde oplossing, zijnde de weigering door de partijen om hun naam te laten publiceren, zou, in elk geval, aangevuld moeten worden met de mogelijkheid voor de rechtscolleges zelf om te beslissen over de anonimisering van de beslissing. Een formulier waarin dit recht op weigering en de uitvoeringsmodaliteiten duidelijk worden vermeld, zou aan de partijen worden overhandigd zodra het geschil bij het gerecht aanhangig wordt gemaakt. Merk op dat deze derde oplossing wordt toegepast door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Indien er geen toestemming wordt gegeven (oplossing 2) of in geval van weigering (oplossing 3), zou de depersonalisatie van de gegevens verplicht zijn voor elke elektronische publicatie van de beslissingen, wie ook de uitgever ervan zij. Ingeval de geschillen op papier worden gepubliceerd, lijkt de depersonalisatie niet nodig, behalve in de gevallen waar ze wettelijk vereist is (cf. supra, eerste criterium).

17. Wat de namen van de magistraten, de deskundigen of de advocaten en, in het algemeen, de medewerkers van het gerecht betreft, benadrukt de Commissie dat het recht van het publiek om de identiteit te kennen van degenen die de beslissing hebben uitgesproken en eraan hebben meegewerkt, doorslaggevend lijkt. Men kan zich evenwel indenken dat, in bepaalde omstandigheden, de medewerkers van "het gerecht" (advocaat, deskundige,...) hun naam niet verbonden wensen te zien met een of ander geschil en dat ze bijgevolg zouden kunnen beschikken over een recht op depersonalisatie.⁷⁾ Via een formulier zou hun de mogelijkheid worden geboden om, wat een welbepaald geschil betreft, uitzonderlijk aan te geven dat ze zich ertegen verzetten dat persoonsgegevens die op hen betrekking hebben, worden opgenomen in elektronische gegevensbanken.

In het algemeen kan hieraan worden toegevoegd dat de intrekking van de toestemming en het recht om de depersonalisatie te eisen daarna volgens soepele procedures zouden moeten kunnen worden uitgeoefend bij de uitgever. Deze laatste moet de gepubliceerde informatie dan zo snel mogelijk depersonaliseren.

---

⁷ Een dergelijk verzet is de lege ferenda gerechtvaardigd door artikel 14 van de richtlijn 95/46/EG van 24 oktober 1995 dat de mogelijkheid biedt om zich tegen een verwerking te verzetten voor zwaarwegende redenen van persoonlijk belang.

IV. CONCLUSIES :

-----

18. De Commissie is van oordeel :

dat de publicatie van de persoonsgegevens in de rechterlijke beslissingen een verwerking uitmaakt in de zin van de wet van 8 december 1992, en dat ze valt onder de voorschriften van artikel 8 van de wet en de uitvoeringsbesluiten van dit artikel.

Bijgevolg, rekening houdend met de bijkomende risico's op inbreuken op de bescherming van de persoonsgegevens betreffende de personen wier naam wordt vermeld in rechterlijke beslissingen,

19. beveelt de Commissie aan dat :

1. na de betrokken partijen (uitgevers, advocaten en magistraten) te hebben gehoord, er een lijst wordt opgesteld van de (soorten) geschillen waarvoor de depersonalisatie vereist is;
2. het verhoor van dezelfde partijen en de mening van technische deskundigen de keuze kunnen verklaren tussen de verschillende oplossingen die worden voorgesteld wat betreft :
  - de automatische anonimisering, op verzoek of behoudens toestemming, van de gegevens betreffende de partijen bij het geschil;
  - de uitzonderlijke anonimisering en op aanvraag van de gegevens betreffende de deskundigen of advocaten;
3. indien zou worden gekozen voor oplossingen gebaseerd op de toestemming of de weigering, duidelijke formulieren zouden worden opgesteld opdat de partijen bij het proces hun toestemming of weigering kunnen doorgeven voor de vermelding van hun naam in de elektronische publicaties van rechterlijke beslissingen. Dergelijke formulieren zouden hun de mogelijkheid moeten bieden om dit recht gratis en volgens soepele procedures uit te oefenen bij de indiening van het geschil of na de uitspraak;
4. de oplossingen waarvoor wordt gekozen ingevolge deze raadpleging van de betrokken partijen toepasbaar zouden zijn op elke elektronische verspreiding van rechterlijke beslissingen, met inbegrip van die van de Raad van State.

De secretaris,

De voorzitter,

(get.) J. PAUL.

(get.) P. THOMAS.